

N. R. Golbetti och Toge (eller efterlämnade hamburgerbröd gångrat med pi)

N. R. Golbetti satt och onanerade. Efter orgasmen så onanerade N. R. Golbetti ganska snart därpå en andra gång. Men tredje gången var svårnådd. Det gick dock efter en lång stund. Fjärde gången gick inte alls.

Då polerade N. R. Golbetti på ett stort klot av metall istället. Klotet var större än en stor badboll, och det växte stadigt genom det idoga polerandet. Det hade ett namn, Toge, men det visste inte N. R. Golbetti något om. Det var som om N. R. Golbetti och Toge var en och samma gestalt i N. R. Golbettis existensuppfattning, så N. R. Golbetti funderade inte mycket på sådana distinktioner.

När Toge var skinande blankt så kände N. R. Golbetti för att onanera igen. N. R. Golbetti onanerade och onanerade i skimrandet av Toge. Med den tilltagande utmattningen av allt onanerande så förändrades Toge lite i sin glans. Den blev inte direkt mattare, men den fick en ny slags patina som N. R. Golbetti inte riktigt kände igen. Så N. R. Golbetti återtog polerandet av Toge till dess att Toge fick den glans som N. R. Golbetti ville att det skulle ha.

Puts, puts, puts. Runk, runk, runk. Puts, puts, puts och runk, runk, runk. Så där fortsatte N. R. Golbettis enformiga dagar. Men en dag bankade det på N. R. Golbettis dörr mitt under polerandet av Toge. N. R. Golbetti reste sig mekaniskt och gick för att öppna utan att reflektera över att någon bankade på dörren och inte använde ringklockan. Bankandet var dessutom utan upphörande. När N. R. Golbetti öppnade så stod Världen utanför i sitt oformliga kaos. Där var bilar som spydde ut svarta avgaser, måsar som åt upp trastungar, lärare som piskade barn, kvinnor som baktalade kvinnor, magnifika träd som blommade i gula färger och vissnade i ett svep, preludier som svävade ur kristallers prismor, regn som strilade genom trasiga parasoller, havsvågor som nästan slog över till vita gäss, finniga ungdomar som satt och sms:ade, långtradare som föll ner i raviner, rådjur som stirrade rakt in i Golbettis ögon, sportkommentatorer som skrek "Gooooooooooooooooaaaaaaal", deprimerade dominikanmunkar som tittade blekt ner på sina knän, färggranna trädgårdstomtar arrangerade på perfekta gräsmattor, och mycket mer som N. R. Golbetti inte orkade eller kunde ta in.

Världen snurrade runt i en stor sfär utanför N. R. Golbettis dörr, men den rörde sig varken framåt eller bakåt eller i sidled, utan stod stilla i sitt helvetiska kaos. N. R. Golbetti kunde inte röra sig själv heller utan stod som förstenad och stirrade rakt in i Världens larm. Men ur larmet sträckte sig plötsligt långsamt en arm ut mot N. R. Golbettis dörröppning. Detta fick N. R. Golbetti att vakna upp ur sitt katatoniska tillstånd. Armen hade då N. R. Golbetti rycktes upp till ett mer differentierat medvetande lyckats nå innanför dörrkarmen. N. R. Golbetti försökte stänga dörren hårt men armen klämdes vid armbågen. N. R. Golbetti slog igen dörren hårdare och hårdare och till sist gick den krampande armen av vid armbågen så att N. R. Golbetti lyckades stänga dörren. Utanför dörren tystnade allt. På hallgolvet låg armen och rykte i pek- och långfingret några gånger innan den stillnade.

N. R. Golbetti glömde allt, återvände till Toge och började putsa igen. Puts, puts, puts. När Toge var blank och fin igen så började N. R. Golbetti att onanera. Fast det ville sig inte riktigt den här gången. Inget hände och N. R. Golbetti kände ingen lust, och N. R. Golbetti kunde inte förstå vad det var som fick lusten att utebli. N. R. Golbetti gick ut i hallen och såg den avslitna armen ligga orörlig på golvet. I frustrationen över onanins misslyckande tog N. R. Golbetti upp den livlösa armen och förde den mot sitt skrev där N. R. Golbetti lät de slappa fingrarna spela över könet i hastiga rörelser. Inget hände men när N. R. Golbetti förde armen mot anus började en känslan av lust infinna sig. N. R. Golbetti försökte tränga upp den avslitna armens fingrar upp genom slutmuskeln. Fingrarna spretade åt alla håll och det gick inte att föra upp handen i anus. N. R. Golbetti vände på armen. Alla avslitna senor och muskler gjorde det också svårt att föra upp armen. En bit av skelletet gick dock upp en liten bit. Lusten svepte förbi som en svag ilvind och försvann igen.

Med armen hängande ut ur ändtarmen såg N. R. Golbetti att Toge hade förlorat sin lyster. N. R. Golbetti gick tillbaka till Toge och putsade så pass länge att glansen återfann sig och därefter började N. R. Golbetti att onanera. Efter en stund hörde N. R. Golbetti ett hårt bankande igen. Men denna gången kom det från badrummet. N. R. Golbetti gick in där med armen hängande efter sig och hörde att bankandet kom från golvbrunnen i duschen. N. R. Golbetti tog bort skyddslocket från golvbrunnen och såg att ett stort människohjärta låg där och pumpade hårt. Det hade en gråvit färg och N. R. Golbetti tog upp det. Det slog hårdare. N. R. Golbetti blev panikslagen och började krama hjärtat för att få tyst på det, men det slog sina hårda slag genom N. R. Golbettis fingrar. När N. R. Golbetti pressade hjärtat så hårt att slamsor började komma ut mellan fingrarna slutade ljudet för en stund, men pumpandet återkom igen och ljuden var värre än tidigare. N. R. Golbetti slet sönder hjärtat i småbitar och slängde dem på kakelgolvet.

I N. R. Golbettis upprörda tillstånd hade armen ramlat ur anus ner på golvet. N. R. Golbetti andades tungt. Hjärtslagen återkom fastän det låg i slamsor. N. R. Golbetti satte sig ner och tog upp några av slamsorna och tryckte in dem i sina öron för att få tyst. N. R. Golbetti försökte andas lugnare och märkte att hjärtslagen började avta så smått. I den stora badrumsspegeln kunde N. R. Golbetti se att Toge började bli riktigt matt. Det fanns ingen lyster kvar. N. R. Golbetti sjönk ner på golvet och lade sig ner. Huvudet landade på den avslitna armen och N. R. Golbetti blev med en gång mycket trött. När N. R. Golbetti slöt ögonen kunde ett nytt ljud höras, men det var ett ljud som inte upprörde N. R. Golbetti; ett bekant pulserande brus som var förbundet med en sedan länge glömd trygghet. Innan N. R. Golbetti somnade rann det två bloddroppar ur vardera öra och ett ord kom tyst över N. R. Golbettis läppar:

- Nanna.....

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Pitbullpudelns kärna med Poeter.se id #12442 innehar upphovsrätten